

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1840	Κυρ. Γ' Νηστ. Σταυρ/σεως (Ἐβρ. 4,14 – 5,6) 23 Μαρτίου 2014 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας» (Ἐβρ. 4,14)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, βρισκόμαστε στή μέση τῆς Τεσσαρακοστῆς. Μεγάλη ἑορτή, Τρίτη Κυριακή Νηστειῶν-τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

Ὅσα λέγονται (ἀπολυτίκιο, ὕμνοι, τροπάρια, ἀπόστολος, εὐαγγέλιο), ὅλα διδάσκουν **μεγάλα μαθήματα**. Ὅποιος ἔχει αὐτὶ μυστικὸ ἀκούει, ὅποιος ἔχει μάτια βλέπει, ὅποιος ἔχει καρδιά αἰσθάνεται, καὶ ὅποιος ἔχει γλῶσσα ψάλλει: «*Τὸν σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν*» (ἐντὶ τρισυγ.).

Ὡκεανὸς τὰ διδάγματα. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἄς ἐξετάσουμε μία μόνο λέξι τοῦ σημερινοῦ ἀποστόλου, τὴ λέξι «ὁμολογία». «Κρατῶμεν», λέει, «τῆς ὁμολογίας» (Ἐβρ. 4,14). Τί σημαίνει «ὁμολογία»;

Ἐπάρχει ὁμολογία στὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου, καὶ ὁμολογία στὴ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.

Ὁμολογία στὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου. Ὅπως τώρα τελευταῖα ἀκούγεται γιὰ τὰ δάνεια ποὺ κάνει τὸ κράτος, εἶνε γνωστὸ τί σημαίνει ὁμολογία καὶ ὁμολογιῶχοι. Τὸ κράτος, ὁποιοδήποτε κράτος, ὅταν βρεθῆ στὴν ἀνάγκη, στρέφεται στοὺς πολῖτες του καὶ λέει: Ζητῶ τὰ χρήματά σας. Καὶ ὑπόσχετα τόκους, κληρώσεις, λαχνούς. Κι ὁ λαουτζικὸς δίνει ἐμπιστοσύνη, ἀνοίγει τὸ κομπόδεμά του καὶ ἐμπιστεύεται τὶς οικονομίες του στὸ κράτος. Καὶ τὸ κράτος; Δίνει ἓνα χαρτί, μία ὁμολογία, πάνω στὴν ὁποία γράφει ἓνα νούμερο. Εἶνε δύσκολο νὰ γράψῃ ἓνα νούμερο; Κατόπιν ὅμως ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ ἐξοφλήσῃ, –δὲν κάνω καμμία πολιτικὴ αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁμιλῶ γενικὰ γιὰ ὅλα σχεδὸν τὰ κράτη–, τὸ ψυχρὸ κράτος, ἀφοῦ καταβροχθίσῃ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ λαοῦ, κλείνει τὶς θυρίδες τῶν τραπεζῶν καὶ ἀρνεῖται νὰ δώσῃ ὅ,τιδήποτε ἢ δίνει ψίχουλα. Ἔτσι οἱ ὁμολογίες καταντοῦν κουρελόχαρτα: γιὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ πάλι ὁ λόγος τῆς Γραφῆς «*Μὴ πεποιθήατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία*» (Ψαλμ. 145,3).

Ἀλλὰ ἡ ὁμολογία ποὺ δίνει ὁ Θεός! Θὰ θε-

λήσετε ἄραγε σήμερα νὰ πάρετε μιὰ ὁμολογία; σήμερα, ἑορτή, θὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία παίρνοντας μιὰ τέτοια ὁμολογία; ὁμολογία ποὺ τὴν ὑπογράφει ὄχι ὁ ἄλφα ἢ βῆτα κυβερνήτης κράτους ἀλλ' ὁμολογία ποὺ ὑπογράφει μὲ τὸ αἷμα του – ποιός· «ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων» (Α' Τιμ. 6,15)! Καταλαβαίνετε αὐτὰ ποὺ σὰς λέω; Δὲν ἀνέβηκα ἐδῶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ἢ νὰ σὰς ψυχαγωγῆσω· ἦρθα νὰ διαμαρτυρηθῶ, γιὰτὶ ἀμελεῖτε καὶ ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὰ μεγάλα καὶ αἰώνια.

Ἀδελφοί, «κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας». Ἡ «ὁμολογία», γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ ὁ ἀπόστολος, τί εἶνε; **Ἐκ μέρους μὲν τοῦ Θεοῦ** εἶνε βεβαίωσις, ἀσφαλῆς βεβαίωσις, πὼς **ὄ,τι ὑπόσχετα θὰ μᾶς τὸ δῶσῃ**. Ὑπόσχετα π.χ. «*Οὐ μὴ σὲ ἀνῶ οὐδ' οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω*» παιδί μου, δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω ποτέ. Ὁμολογία - ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ εἶνε τὸ «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11). Ὁμολογία - ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ εἶνε τὸ «*Δανεῖζει Θεῶ ὁ ἐλεῶν πτωχόν*» (Παρ. 19,17). Ὁμολογία - ὑπόσχεσι ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ βεβαίωσις ὅτι ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς «δὲν παίρνει πίσω τὸ λόγο του», ὅπως ἔλεγε ὁ γερο - Κολοκοτρώνης. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κράτη ἀνακαλοῦν τὶς ὑποσχέσεις τους, ὁ Θεὸς ὄχι. «*Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσῃ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ*»· ἐάν, παιδί μου, λέει, μὲ ὁμολογήσῃς ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους, θὰ σὲ ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων (Λουκ. 12,8).

Ὁμολογία δὲ ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου τί εἶνε; Ὅπως τὸ παιδάκι ἔχει ἐμπιστοσύνη τυφλῆ στὴ μάνα του, γιὰτὶ ξέρει ὅτι ποτέ αὐτὴ δὲν θὰ τοῦ δώσῃ κάτι ἐπιβλαβές, ἔτσι ὁ Χριστιανὸς ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτό του ἀπολύτως στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὁμολογία θὰ πῆ· ὀλόκληρος ὁ ἄνθρωπος νὰ παραδοθῆ στὸ Θεό· ὁ νοῦς νὰ πῆ

«Κύριε, δέχομαι ὅ,τι διδάσκεις», ἡ καρδιά νὰ πῆ «Κύριε, σ' ἀγαπῶ», ἡ θέλησι νὰ πῆ «Κύριε, ὑποτάσσομαι στὸ θέλημά σου», καὶ ἡ γλῶσσα νὰ ψάλλῃ «*Αἶνει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον*» (Ψαλμ. 145,1). Ὁμολογία λοιπὸν ἴσον **πίστις**, καὶ **ὁμολογῶ** ἴσον **πιστεύω**. Αὐτὸ ἐννοοῦμε καὶ στὸ *Πιστεύω ὅταν λέμε «Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»* (Σύμβ. πίστ. ἄρθρ. 10). Ἐφιστῶ ἰδιαίτερος τὴν προσοχή στὸ ὅτι ὁμολογία εἶνε ἡ **πίστις ἢ ὀρθόδοξος**.

Δύο σημεῖα τονίζει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Τὸ ἓνα εἶνε σκοτεινὸ, τὸ ἄλλο φωτεινὸ· τὸ ἓνα ὁμολογία θλιβερὴ, τὸ ἄλλο ὁμολογία φωτεινὴ.

Ἡ θλιβερὴ ὁμολογία εἶνε, ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ μέχρι σήμερα καὶ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, ὅλα τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων πλὴν ἑνός, γιὰ τὸν ὁποῖο κάνει λόγο σήμερα ὁ ἀπόστολος (βλ. Ἐβρ. 2,11-18), **ὅλοι διατελοῦμε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας**. Μερικοὶ ἐπιπόλαιοι λένε· Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἁμαρτωλός· τί ἔκανα; δὲν σκότωσα, δὲν ἔκλεψα, δὲν ἀτίμασα... Λοιπὸν; εἶσαι ἐν τάξει; Ἐὰν τὸ λὲς αὐτό, δὲν κατάλαβες γρῦ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ καράβι πνίγεται βέβαια ὅταν πέση πάνω σ' ἓνα βράχο, ἀλλὰ πνίγεται κι ὅταν στὰ ὕφαλά του ἀνοίξη μιὰ μικρὴ τρύπα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πνίγεται μόνο σὲ βάθος ἑκατὸ ἢ χίλια μέτρα· πνίγεται καὶ σὲ μιὰ πιθαμὴ κάτω ἀπ' τὸ νερό. Ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει ὄχι μόνο ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀσθένεια ἀλλὰ κι ἀπὸ ἓνα μικρόβιο. Τί σημαίνουν ταῦτα; ὅτι φτάνει ἓνα μικρόβιο ἁμαρτίας νὰ μᾶς καταστήσῃ ἁμαρτωλούς.

Εἴμαστε λοιπὸν ἁμαρτωλοί. Καὶ μόνο ἁμαρτωλοί; **εἴμαστε καὶ ἔνοχοι**. Ἐνοχοὶ στὴ συνείδησί μας, ἔνοχοι ἀπέναντι στοὺς ἄλλους τοὺς ὁποίους ἀδικοῦμε, ἔνοχοι προπαντὸς ἐμπρὸς στὸν ἅγιο Θεό· γι' αὐτὸ ὁ Δαυὶδ, ἐκ μέρους ὅλης τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος, θρηνεῖ καὶ λέει ἐκεῖνο τὸ ἄφθαστο «*Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα*» (Ψαλμ. 50,6).

Καὶ ὁ ἔνοχος προκαλεῖ τὴν **ὀργὴν τοῦ Θεοῦ**. Δὲν εἶνε παιχνίδι, εἶνε κάτι τρομερό· «*φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος*» (Ἐβρ. 10,31). Ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ ποικίλα μέσα γιὰ τιμωρία· «*ἡ θάλασσα ἢ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος*» (Ψαλμ. 103,25) εἶνε ἔτοιμη νὰ μᾶς καλύψῃ τοὺς ἀσεβεῖς μὲ τὰ κύματά της, ἢ γῆ εἶνε ἔτοιμη νὰ μᾶς καταπιῇ τοὺς βλάστητους καὶ ἀχάριστους.

Αὐτὴ εἶνε ἡ θλιβερὴ διαπίστωσις, εἴμαστε ἁμαρτωλοί καὶ ἔνοχοι· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ **τὸ φωτεινὸ σημεῖο**. Τὰ κακά, ποὺ εἶνε ἔτοιμα νὰ πέσουν στὰ κεφάλια μας, ἀποτρέπονται καὶ τὸ μαῦρο σύννεφο τῆς μελαγχολίας καὶ ἀπελπισίας διαλύεται – ποῦ, ἀδελφοί μου; Ἄς δοξάσουμε τὸ Θεό. Νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι εἴμαστε

ἁμαρτωλοί – τὸ ἓνα· ἀλλὰ συγχρόνως νὰ ὁμολογήσουμε τὸ ἄλλο, ὅτι **ὑπάρχει ἰατρός**, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὑπάρχει ἀσθένεια, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ φάρμακο, τὸ τίμιο αἷμα του. Naί, ἀδελφοί. Ὅσο δύσκολο εἶνε νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ ἄνθρωπος, τόσο ὅμως εἶνε βέβαιο καὶ ἀληθινὸ, ὅτι στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ ὁ Υἱὸς τῆς Θεοτόκου προσέφερε τὸν ἑαυτὸ του ὑψίστη θυσία, «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας*» (θ. Λετ. Μ. Βασ., καθῶν).

Ὅσο πολλὰ καὶ μεγάλα κι ἂν εἶνε τὰ ἁμαρτήματά σας, μὴ φοβηθῆτε. Φτάνει μιὰ σταγόνα - ἓνα ἠλεκτρόνιο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ σβήσουν ὅλα. «*Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ ...καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7). Αὐτὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Ἐνῶ μᾶς φοβίζει γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, δημιουργεῖ μέσα μας τὴν **ἐλπίδα γιὰ τὴν «αἰώνιαν λύτρωσιν»** (Ἐβρ. 9,12), ὅτι διὰ τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει λύτρωσις. Ἄς φωνάζουν οἱ ἄπιστοι, ἄς λυσοῦν τὰ σκυλιὰ τοῦ ἄδου· κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κλονίσῃ τὸ θρόνο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ θρόνος τοῦ Χριστοῦ μας εἶνε **ὁ τίμιος σταυρός**. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου ρίχνει τὸ βλέμμα ἐπάνω στὴν ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότητα καὶ τὸ αἷμα του λυτρώνει καὶ σώζει τὸν κόσμον. Naί, ἀγαπητοί μου, ἡ ὁμολογία· ἡ θλιβερὴ ἀλλὰ καὶ ἡ φωτεινὴ.

* * *

Ἐνας διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας λέει, ὅτι ἂν κάποιος γλιστρώντας κατρακυλᾷ στὴν ἄβυσσο, καὶ πιάσῃ τὸ σκοινὶ ποῦ τοῦ ρίχνουν, σώζεται. Naί, ἀδελφοί μου, ἄβυσσος εἶνε ὁ κόσμος, ἢ ἀνθρώπινη καρδιά, τὰ πάθη· «*ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταρρακτῶν σου*» (Ψαλμ. 41,8). Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μᾶς ἔρριξε σκοινί. **Ἄς ἀρπάξουμε τὸ σκοινὶ τῆς σωτηρίας** ποῦ κρεμάει ἀπὸ πάνω μας ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου. Ἄς πιάσουμε σφιχτὰ αὐτὸ τὸ σκοινί· «*κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*»! Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον ἄλλο ὄνομα ἱκανὸ νὰ μᾶς σώσῃ παρὰ μόνο ὁ Χριστός (βλ. Πράξ. 4,12). «*Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*», ἄς κρατοῦμε τὴν πίστι, ὅπως κρατᾷ τὸ σκοινὶ ἐκεῖνος ποῦ δὲν θέλει νὰ γλιστρήσῃ στὴν ἄβυσσο.

Τὸ σκοινὶ αὐτό, ἀδελφοί μου, ποῦ ἦταν ἀσύντριπτο, γιὰ τὴν ἀπιστία καὶ τὰ σκάνδαλά μας ἔχει καταντήσῃ σήμερα λεπτὴ κλωστή. **Ἀπὸ μιὰ κλωστή κρέμεται ὁ κόσμος**. Ἡ πίστι ἔχει ἀδυνατίσει. Κι ὁ διάβολος ζητᾷ νὰ κόψῃ μὲ ψαλίδια τὴ χρυσοῦ κλωστή, ποῦ εἶνε ἡ **Ὁρθόδοξία** μας. Ἄς κρατήσουμε καλά. Μακάριος ὁποῖος σήμερα κρατᾷ τὴν κλωστή, αὐτὴ τὴν ἄγκυρα. «*Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας*»! γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν οὐρανό, κ' ἐκεῖ νὰ δοξάζουμε Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**